ရွေးချယ်သိမ်းတေး

လုံမ

အာဆီပ်ပင်လယ်

အချစ်
လှအောင်ဝေတွေ့ဘာသာ

အခန်း(၁)

“အမယ်လေး. . .အမယ်လေး သေပါပြီ အဒေါ်မိုး. . .အဒေါ်မိုးရေ လုပ်ပါဦး. . .ကယ်ပါဦး၊ ကျွန်မဘယ်လိုမှ မခံနိုင်တော့ပါဘူး၊မခံစားနိုင်တော့ပါဘူး၊ အား. . .အား အမယ်လေး သေပါတော့ မယ်၊ သေရပါတော့ မယ် အဒေါ်မိုးရဲ့ ၊ ကျွန်မကိုမကယ်နိုင်ကြတော့ဘူးလား၊ လုပ်ပါဦး၊ ကယ်ကြပါ ဦး”

အံကြိတ်တင်းခံထားသည့်ကြားမှ ဝေဒနာကိုမခံစားနိုင်လွန်းစွာ ပွင့်ဖူးခိုင်ရဲ့ အသံက ကျယ် လောင်လာသည် ။ အခြေအနေမဟန်၍ လက်သည် ဒေါ်မှုံက ခပ်စောစောကပင် ပိုက်ဆံမယူတော့ဘဲ ထွက်ပြေးသွားပြီဖြစ်သည် ။

“ဟဲ့. . . မကြူ ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ၊ ငါ့တူမတော်တော်ခံနေရပြီ၊ ညည်းလက်သည် က စိတ်ချရ တယ်ဆိုအေ့၊ နှုတ်လည်း လုံတယ်ဆိုလို့ ညည်းကိုပါ ပွဲစားခပေးထားတာနော်၊ အခု သူမနိုင်တော့လို့ ထွက်ပြေးသွားတာမဟုတ်လား၊ ငါ့တူမတစ်ခုခုဖြစ်လို့ ကတော့ ညည်းကိုပါ တရားစွဲမယ် မကြူ”

“မမိုးရယ် နေစမ်းပါဦး၊ ကျွန်မလည်း စဉ်းစားနေတာ ခေါင်းတွေထူပူနေပါပြီ၊ ဒေါ်မှုံလုပ်တာ အရင်လူတွေ ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး၊ အားလုံးရှောရှောရှူရှူ အဆင်ပြေတာချည်းပါပဲ၊ မမိုးတူမကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိပါဘူး”

“မသိပါဘူး လုပ်မနေနဲ့ ၊ ညည်းသေချာတယ်ဆိုလို့ သာ ညည်းအိမ်ကိုလာလုပ်တာ၊ ငါ့ရပ် ကွက်ထဲဆို လူသိမှာ စိုးလို့ လာလုပ်ခါမှ အေ၊ ကဲ . . . အခုညည်းကဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ဟိုကအ သက်ထွက်တောမယ်၊ သေလို့ ကတော့အေ ညည်းအရင်ဆုံးအမှုပတ်မှာ ”

“ကျွန်မကို ခြိမ်းခြောက်မနေပါနဲ့ မမိုးရယ်၊ ပွင့်ဖူး ခံစားနေရတာကြည့်ပြီး ကျွန်မလည်း သေ လောက်အောင်ကြောက်နေပါတယ်၊ အခုမနိုင်မှ ဆေးရုံသွားလည်း တရားစွဲခံရမှာ သန္ဓေသားဖျတ်ဆီးမှု သတ်မှုနဲ့ ပြစ်မှုမြောက်နေပြီ”

“အေးလေ၊ အဲဒါကြောင့် ဘာလုပ်မှာ လဲလို့ မေးနေတာပေါ့”

“ကျွန်မစဉ်းစားမိတယ်၊ ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်ထိပ်က ကွန်ဒိုမှာ နေတဲ့ အထူးကုဆရာဝန်မကြီး လေ၊ သူက အရမ်းကိုသဘောကောင်းတာ၊ ဟိုတစ်လောက အဖေမဆုံးခင် ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ ဆေးရုံလည်းမသွားနိုင်၊ အဲဒါ သူ့ကိုအကူအညီတောင်းတာ လာကြည့်ပေးတယ်၊ သူ့ကြောင့်အဖေ အသေကောင်းသွားတယ်ပြောရမှာ ပဲ၊ ဟိုဘက်လမ်းထဲက အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်အဘိုးကြီး ကျန်းမာရေးမကောင်းတာလည်း တစ်ရက်ခြားလာကြည့်ပေးတယ်တဲ့ ”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“သူ့ကိုအကူအညီတောင်းကြည့်ရမလားလို့ ပေါ့၊ သူက မရှိဆင်းရဲသားတွေအပေါ် ငဲ့ညှာစာနာ မှုရှိတယ်၊ စိတ်ထားဖြူစင်တယ်၊ သနားအောင်တော့ ပြောရမှာ ပေါ့၊ အမှုတွေဘာတွေပတ်မှာ စိုးလို့ အိမ်မှာ ပဲ ကြည့်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ကြည့်ရမှာ ပဲ”

“အဲဒါဆိုလည်း လုပ်လေအေ၊ မခံစားနိုင်လို့ ဒီထက်ပိုအော်ရင် ညည်းအိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကသိလို့ အရှက်ကွဲနေပါဦးမယ်”

“အိမ်ခြေက အလှမ်းဝေးပါတယ်၊ ဒီအချိန်ဆို သူ့အလုပ်ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ အိမ်တွေမှာ လည်း လူသိပ်မရှိပါဘူး၊ ကဲ ကျွန်မသွားကြည့်လိုက်မယ် ပွင့်ဖူးကံပေါ့ မမိုးရယ်”

ကြောက်လန့်ထိပ်ပျာစွာနှင့် မကြူထွက်သွားသည် ။ ပွင့်ဖူးခိုင်ကတော့ ဝေဒနာကိုလူးလိမ့် ကာခံစားရင်း အံကြိတ်အော်ဟစ်ညည်းညူနေဆဲပါ။ ကံမကောင်းလျှင် အသက်ပါပါသွားနိုင်တာမ မို့ . . .။

*

အခန်း(၂)

“ဒီလိုကိစ္စဆိုတာ အရမ်းကိုအသက်အန္တရာယ်နဲ့ နီးစပ်တယ်၊ ကြိုတင်ကာကွယ်လို့ ရရဲ့ နဲ့ ဘာလို့ ဒီလိုတွေဖြစ်မှ လုပ်ရတာလဲ၊ ဆရာမသာ အချိန်မီရောက်မလာနိုင်ရင် မတွေးဝံ့စရာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒါကြောင့် ဆရာမကြီးကိုအရမ်းကျေးဇူးတင်နေတာပါ၊ တူမလေးအသက်ကို ဆရာမကြီးက ကယ်လိုက်တာပါပဲ၊ တကယ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်တာထက် နောက်ထပ်အဲဒီလို ကိစ္စမျိုးတွေထပ်မဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ပြီး တော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးနဲ့ ဆိုရင် ဆရာမကို လာမခေါ်ကြပါနဲ့ ၊ ဆေးရုံကိုသာသွားကြပါ၊ အခုက အရမ်းကို ပွင့်ဖူးလေးကံကောင်းသွားလို့ အသက်ရှင်တာ၊ ချွေးကိုပြန်သွားတာပဲ”

တကယ်ကို ဆရာဝန်မကြီး ဒေါ်နှင်းယုလှိုင် ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်လွန်းလို့ သာပါ။ စေတနာထားကာ သနားကရုဏာသက်တတ်သူမို့ လိုက်လာခဲ့လို့ သာ တော်သေး၏။ သွားခေါ်တုန်းက ဒီကိစ္စလို့ ပြောလိုက်တာနှင့် အင်တင်တင်ဖြစ်နေသေးသည် ။ ဆေးရုံကိုပဲ ဇွတ်သွားခိုင်းတော့. . .

“လုပ်ပါ ဆရာမရယ်၊ ကူညီပါနော်၊ ကောင်မလေးက အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပဲရှိပါသေး တယ်၊ ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုပြီးအတူနေရင်းမှားယွင်းသွားတာပါ၊ အခုမှ ကောင်လေးနိုင်ငံခြား အ လုပ်သွားလုပ်မယ်ဆိုပြီး အဆက်အသွယ်ပါဖြတ်သွား

တာ၊ ဖအေမရှိဘဲ ဒီကလေးကို ဘယ်လိုမွေးမ လဲ၊ အပျိုဂုဏ်လေးနဲ့ မှ ရှေ့ဆက်လုပ်ကိုင်စားလို့ ရမှာ ပါ၊ ဒီအတိုင်းဆို ပတ်ဝန်းကျင်တံတွေးခွ က်ထဲ ပက်လက်မျောပြီး အရှက်ရသေရုံပဲရှိလိမ့်မယ်၊ အခုလည်း လက် သည် ကအဆုံးထိမလုပ်ရဲလို့ သေမလို ဖြစ်နေပါပြီ၊ အသက်တစ်ချောင်း ကို ကယ်ပေးပါနော်၊ ကျွန်မကန်တော့လည်း ကန်တော့ပါတယ် . . . ဆ ရာမကြီးရယ်”

မကြူ အပြောကောင်း အဆိုကောင်းလို့ သာ အားနာနာနှင့် လိုက် လာခြင်းဖြစ်သည် ။ ဒီရောက် တော့ ပွင့်ဖူးခိုင် အော်ပင်မအော်နိုင်တော့ ဘဲ အသက်ရှူဖို့ တောင် ခက်ခဲသည့်အနေအထားဖြစ်နေသည် ။ မီးယပ် အထူးကုဆရာဝန်မကြီးမို့ ကျွမ်းကျင်အမြန်ဆုံးလုပ်နိုင်လိုက်၍ ပွင့်ဖူးခိုင် အသက်ရှင်သန်လာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

ပွင့်ဖူးမှာ အားလျော့နွမ်းနယ်နေသည့်ကြားမှ ဆရာဝန်မကြီးကို လ က်အုပ်ကလေးချီ၍

“ပွင့်ဖူးမှာ ဆရာမကြီးပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်၊ ပွင့်ဖူးတက ယ်ကို ဝေဒနာခံစားနေရတာ သေမတတ်ပါပဲ၊ ခဏလေးအတွင်းမှာ မခံ စားနိုင်လွန်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေဖို့ တောင် စဉ်း စားလိုက်သေး တယ်”

“အဲဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် သန္ဓေသားဖျက်ဆီးမှု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံစည်မှုတွေနဲ့ ပြစ်မှုတွေတိုးလာမှာ ပေါ့၊ သေသွားရင် တောင် အဲဒီအပြစ်ကလွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီလိုကိစ္စဆိုတာ မဖြစ်ခင်က တားဆီးမှ ပေါ့ကွယ်၊ အခုခေတ်မှာ တားဆီးလို့ ရတဲ့ ခေတ်မီဆေးဝါး တွေ အများ အပြားဒီ လောက်တောင်ရှိနေတာ အခုဘယ်လောက်တော င် အန္တရာယ်များ ထားလဲ၊ ကံမကောင်းရင် သေသွား နိုင်တယ်”

“ပွင့်ဖူးတော်တော်လေး နောင်တရမိပါတယ်၊ သူများ အသက်ကို သတ်ရင်းနဲ့ ကိုယ့်အသက် လည်း သေမတတ်ခံစားလိုက်ရတယ်၊ တကယ်ကို နောင်တရမိသွားတာပါ”

“သူများ အသက် မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါပွင့်ဖူးရဲ့ သန္ဓေသား မိခင်စိတ်လေးသာရှိရင် ဒီလိုမျိုးဖျက် ဆီးရက်ပါ့မလား၊ ပွင့်ဖူး အရမ်းကိုမှားတယ် ”

“ပွင့်ဖူးနားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးရင် လောကမှာ ဘယ်လောက်တောင်အရှက်ရလိုက်မလဲ၊ ဒီလောကထဲ ပွင့်ဖူးဘဝ ပွင့်ဖူးရပ်တည်ရဦးမှာ လေ၊ ပွင့်ဖူးတို့လို လူတန်းစားအတွက် ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ရုန်းကန်ဖို့ အရမ်းကိုခက်ခဲပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမကြီး၊ ပွင့်ဖူးအရမ်းကိုမှားသွားပါတယ်၊ ချစ်သူကို အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ်အားကိုးမိလိုက်တာပါ၊ နောက်တော့ သူက မိဘစကားနားထောင်ပြီး နိုင်ငံခြားကို အလုပ်လုပ်ဖို့ ထွက်သွားတယ်၊ ဆိုးတာက သူ့မိဘကသဘောမတူဘူးဆိုပြီး ပွင့်ဖူးကိုပါ တစ်ခါတည်းအဆက်အ သွယ်ဖြတ်သွားခဲ့တာပါပဲ”

ဒေါ်နှင်းယုလှိုင် စိတ်မကောင်းသလို ခေါင်းလေးခါသည် ။

“မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ ဘဝအတွက် အားကိုးပြီး ပုံအပ်လိုက်ရင် အညှာလွယ်တယ် အထင်သေးခံရပြီး၊ ခြေတော်တင်လို့ အားရမှ စွန့်ပစ်ခံရတာမျိုးလည်း ရှိတတ်တယ်၊ မိန်းမသားဘဝဆိုတာ ပန်းကလေးနဲ့ တူတယ်၊ အပင်ပေါ်လန်းဆန်းလှပနေတဲ့ အချိန်လေးပဲ တန်ဖိုးရှိတာ၊ ခူးဆွတ်နမ်းရှိုက်ပြီး အပန်ခံလိုက်ရပြီးပြီ ဆိုရင်တော့ ပန်းဆိုတဲ့ အမျိုးက နွမ်းခြောက်သွားတတ်တာပဲလေ၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် စွန့်ပစ်ခံလိုက်ရတာထုံးစံပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမကြီးပြောတဲ့ စကားတွေ တန်ဖိုးရှိလိုက်တာ၊ ပွင့်ဖူးမှာ အဲဒီလိုဆုံးမ သွန်သင်ပြောဆိုမယ့်မိဘမရှိပါဘူး၊ ဒေါ်လေးကလည်း သူ့ဘဝအတွက် သူရုန်းကန်နေရတာဆိုတော့ ပွင့်ဖူးကိုလေးလေးနက်နက်မဆုံးမနိုင်ဘူးလေ၊ ဆရာမကြီးကို ပွင့်ဖူးမိဘနေရာမှာ ထားလိုက်ပါပြီ၊ ညတိုင်းစိတ်ကရည်မှန်းပြီး ရှိခိုးပြီးမှ အိပ်ပါ့မယ်”

“ဩော်. . .အေးပါကွယ်၊ ဒီလိုစိတ်လေးရှိတာနဲ့ တင် နောက်မမိုက်တော့ဘူးလို့ ဆရာမကြီး ယုံကြည်လိုက်ပါ့မယ်”

တကယ်ကို ပွင့်ဖူးခိုင်လေးကစိတ်ထားနူးညံ့သူလေးပါ၊ စကားသံချို့ချို့လေးဖြင့် ကလန်က ဆန်လုပ်ခြင်းမရှိဘဲ ဆုံးမသွန်သင်တာကိုနာခံတတ်တာလေးက လိမ္မာယဉ်ကျေးသူဟု သတ်မှတ်လို့ ရသည် ။ နွမ်းလျမောပန်းနေသော်လည်း ပြောသမျှစကားများကို နားလည်စွာလက်ခံပေး၏။

ဆေးရုံမှာ ဒီလိုအခက်အခဲဖြစ်ကာရောက်လာသည့် မိန်းကလေးပေါင်းများ စွာကို ဆေးကုသပေးပြီး ပညာပေးဆုံးမစကားများ ပြောဖူးပေမယ့် ဝေဒနာက လွတ်မြောက်သွားလျှင် မနာခံချင်သလို တစ်ဖက်ကို လှည့်သွားကြတာများ ၏။ တချို့ကျတော့လည်း နောင်တရသလို ကျေးဇူးတင်ပါသည် ဟု အထပ်ထပ်ပြောသွားကြသည် ။ အခုခေတ်မိန်းကလေးတွေ ဘာကြောင့်များ ကိုယ်ကျင့်တရားဂုဏ် သိက္ခာတွေကို တန်ဖိုးမထားအရှက်အကြောက်မရှိကြတာပါလိမ့်။

ပွင့်ဖူးခိုင်က ရုပ်ရည်လေး ချောချောမောမော လှလှပပလေးနှင့် နှမြောစရာကောင်းလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

*

အခန်း(၃)

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မသိဘူး၊ ဆရာဝန်မကလည်း ဆေးကုမှာ ကုသွားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တရားကဟောသွားသေးတယ်၊ ကိုယ့်အလုပ်ပဲ ကိုယ်လုပ်ပေါ့ အရစ်ကို ရှည်တယ်”

“ဩော် . . . မမိုးရယ်၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆေးကုဖို့ ကြုံလာရင် မိန်းကလေးတွေ နောက်ထပ်အမှား မလုပ်မိအောင် ဒီလိုတွေဆုံးမသြဝါဒပေးရတာ ထုံးစံပဲ၊ ဆရာဝန်ဆိုတာလည်း ဆေးကုရုံသက်သက်မ ဟုတ်ဘူး၊ ပညာရှင်တွေအားလုံးက ပရဟိတပါတွဲလုပ်ကြတော့ စေတနာတွေ ပါပါမှ ဖြစ်တာ”

“ညည်းပဲတော်တော်တတ်တယ်မကြှ၊ ငါကဖြစ်သင့်တာကို ပြောတာ၊ အဲဒီလိုပြောဆိုဆုံးမ နေရအောင် သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းမို့လို့ လား၊ ငါသာဆို အာညောင်းခံမနေဘူး”

“အဲဒါကြောင့်ပဲ ပွင့်ဖူးခိုင် ဒီလိုဖြစ်သွားတာ မဟုတ်လား၊ အဒေါ်ဆိုပြီးနေသာသလိုနေတယ်၊ ဆုံးမသွန်သင်တာမျိုးမရှိလို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာ၊ အဲဒီလိုမျိုး စပွန်ဆာမရှာလည်း ပွင့်ဖူးရုပ်ရည်နဲ့ လင်ကောင်းသားကောင်းတော့ ရနိုင်ပါတယ်”

“အမယ်လေး . . . သူကိုယ်တိုင်က ဒီကိစ္စမျိုးဝါသနာပါနေတာပါတော်၊ ကျုပ်ကပြောပါတယ်၊ မဟုတ်တရုတ်တွေနဲ့ ညားမယ်၊ အကောင်ကြီး အမြီးရှည်ရှည်နဲ့ မဟုတ်ရင် အမိမဖမ်းနဲ့ လို့ ၊ ဟိုကလူရ

ည်လည်တော့ ခံရရောမဟုတ်လား၊ နောက်ကြောင်းကိုလည်း ကြည့်ဦးမှ ပေါ့၊ အခုတော့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်လိုက်ရင် သူ့ကိုမဖြစ်မနေလက်ထပ်မှာ ပဲလို့ မျှော်လင့်တာလေ၊ ညည်းအပြောကောင်းပြီး ဟိုဆရာမ ဆေးလာ ကုပေးလို့ သာ အသက်ရှင်တာ၊ မဟုတ်ရင် တမလွန်ကိုကောင်းကောင်း ကူးသွားပြီ”

“ဒေါ်လေးတို့ ဘာတွေဒီလောက်ဆူညံအောင်ပြောနေကြတာလဲ”

အပြင်ဘက်ကအသံတွေကြောင့် အိပ်ရာထဲလဲနေရာမှ ပွင့်ဖူးခိုင်ထ လာသည် ။ ဆေးကောင်း သုံးထားတာမို့ တော်တော်လေးသက်သာသွား တာမို့ ပွင့်ဖူးခိုင် ထူထူထောင်ထောင်လေးဖြစ်နေ၏။ မကြူက ပွင့်ဖူးခိုင် လက်ကိုဆွဲကာ ဆက်တီခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး

“ထိုင်စမ်းပါဦးအေ၊ ညည်းအဒေါ်က ဟိုဆရာဝန်မကို ကျေးဇူးတင်ရ မှန်းမသိဘဲ အပြစ်တင်နေလို့ ငါပြောနေရတာပါ”

“ဒေါ်လေးမိုးက ဘာလို့ များ အပြစ်တင်နေရတာလဲ၊ သူ့ကြောင့်သာ ပွင့်ဖူးအသက်ရှင်လာတာ၊ အဲဒီဝေဒနာမျိုးနောက်တစ်ခါခံရမှာ သေ လောက်အောင်ကို ကြောက်မိတယ်”

“ငါကသူစကားများများ ပြောတာ မကြိုက်တာပါ၊ ကိုယ့်အလုပ်ကို တာဝန်ကျေအောင်လုပ် သွားရင် ပြီးပြီပေါ့”

“ဩော် . . . ဒါကလည်း တော်တန်ရုံစေတနာလောက်နဲ့ ပြောနေပါ့မ လား၊ သူ့ကိုဆရာဝန်မ ကြီးနဲ့ ဒီထက်သိကျွမ်းခင်မင်ရင်းနှီးဖို့ တောင် ကြိုးစားရဦးမယ်”

“ဟဲ့ . . . ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုဖြစ်ရင် ဗိုက်ဖျက်ချခိုင်းရ အောင်လား”

“အာ . . . ဟုတ်ပါ့မလား ဒေါ်လေးမိုးရဲ့ ၊ ဒီလိုအဆင့်အတန်းရှိတဲ့ သူနဲ့ သိကျွမ်းခင်မင်ရတော့ ဂုဏ်ရှိတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ဒေါ်လေးကြူ သူ့မှာ အိမ်ထောင်ရှိလား၊ အပျိုကြီးလား”

“အပျိုကြီး ဘယ်ဟုတ်ရမှာ လဲ၊ အိမ်ထောင်ရှိတယ်၊ သူ့ထက်ဆယ်နှစ်လောက်ငယ်မယ်ထင် တယ် ယောကျ်ားက၊ သားတစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြားကျောင်းတက်ခိုင်းထားတာထင်တယ်၊ ဒီမှာ မတွေ့တော့ဘူး”

“အိုကွယ် . . . သိန်းလေးငါးထောင်တန်ကွန်ဒိုမှာ နေနိုင်တဲ့ အဆင့်အတန်းဆိုတာ မှန်းကြည့်ပေါ့၊ ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေနိုင်ရုံနဲ့ တော့ ဒီလိုနေနိုင်မှာ တဲ့ လား၊ တို့ တွေအတွက် ထီသုံးခါလောက်ဆုကြီး ပေါက်တောင် မမျှော်မှန်းနိုင်တဲ့ ဘဝ”

“အဟင်းဟင်း . . . လူ့ကံဆိုတာပြောလို့ ရမလား ဒေါ်ကြူရဲ့ ၊ အခုတဲ့ကုတ်မှာ နေရပေမယ့် တော်ကြာရွှေဘုံပေါ်မှာ မစံရဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား”

ပွင့်ဖူးခိုင်စကားကို ဒေါ်မိုးဝေ နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာလှောင်သည် ။

“ပွင့်ဖူးခိုင်တို့ ကတော့ ပြောလိုက်ရင် အကြီးကြီးတွေချည်းပဲ၊ လုပ်ရပ်သာ ဒီအချိန်ထိ ဘာမှ ဖြစ်မလာသေးတာ”

“အချိန်မကျသေးလို့ ပေါ့ ဒေါ်လေးမိုးရယ်၊ ပွင့်ဖူးကို ကံတရားက ဒီအတိုင်းကြည့်မနေပါဘူး၊ ကံကောင်းရင်သာ ဒေါ်လေးမိုးကို မေ့သွားတယ် မပြောနဲ့ ”

“ညည်းက ကျေးဇူးကန်းဖို့ ကြိုးပြီးစဉ်းစားထားတယ်ပေါ့လေ၊ ငါသာ စောင့်ရှောက်မထားရင် ညည်းမိဘတွေသေကတည်းက ညည်းလမ်း

ဘေးရောက်နေပြီ”

“စတာပါ ဒေါ်လေးမိုးရဲ့ ၊ ပွင့်ဖူးက အဲဒီလိုလုပ်ပါ့မလား၊ တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးအရင်း ကြီးဒေါ်လေးကို၊ ပွင့်ဖူးချမ်းသာလို့ ကတော့ အိမ်ဦးခန်းမှာ တင်ထားမှာ ”

“အမယ်လေး . . . အဲဒီစကားကြားတာနဲ့ တင်ကျုပ်ကကျေနပ်နေပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ညည်း . . . ယောက်ျားတိုင်းကိုတော့ အချဉ်လို့ မမှတ်နဲ့ နော်၊ အတတ်နိုင်ဆုံး ဒီလိုကိစ္စမျိုးထပ်မဖြစ်စေနဲ့ ၊ မကြူ အပြောကောင်းလို့ ဟိုဆရာမလိုက်လာလို့ သာ ညည်းကံကောင်းသွားတာ၊ မဟုတ်လို့ ကတော့အေ တွေးတောင်မတွေးရဲဘူး”

“ဒေါ်လေးမိုးကလည်း ဒါပဲထပ်ပြောနေတော့တာပဲ၊ ပွင့်ဖူး သိပါတယ်၊ အဲဒီလူကြီးမှာ သား သမီးတွေမရှိဘူး၊ မိန်းမကြီးက ကလေးလည်း မမွေးနိုင်ဘူး၊ ဒီလိုရင်သွေးလွယ်လိုက်ရင် မိန်းမကြီးကို ကွာပြီး ပွင့်ဖူးကို ယူမှာ ပဲလို့ တွေးလိုက်လို့ ပါ”

“ဟဲ့ . . . အခုခေတ်ယောက်ျားတွေကို ရင်သွေးတွေ ကလေးတွေနဲ့ စည်းရုံးဖြားယောင်းပြီး မ မျှားနဲ့ ၊ ဥ မခင်တော့ မ ခင်တဲ့ ဟာတွေ၊ သား သမီရှိကြတော့ရော သားသမီးမျက်နှာထောက်ပြီး မကွာ ရှင်း မပြတ်စဲတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာရော ရှိကြလို့ လား၊ ကိုယ့်သာယာမှု ကိုယ်ရှာနေကြတဲ့ လူတွေ ချည်းပဲ”

“အဟင်းဟင်း. . . ဒေါ်လေးမိုးပြောမှ ပိုပြီးသဘောပေါက်တော့တယ် ၊ ကဲပါ ပွင့်ဖူးလည်း သက်သာနေပြီပဲ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့ တော့”

“ဟဲ့. . . ငါကပြောချင်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါကညည်းကို ဆုံးမသွန်သင်မှုမရှိဘူးလို့ မကြူအပြစ်တင်နေလို့ ပြောနေရတာ၊ ငါက

ညည်းကို လင်ကောင်းသားကောင်းရစေချင်လို့ ရွေးချယ် ခိုင်းနေတာ ပြောပြလိုက်စမ်းပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် မမိုးက တော်ပါတယ်၊ သူကိုယ်တိုင်က တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရွေးချယ် ပြီး မကြိုက်တိုင်းကွာရှင်း ခွာပြ နေလို့ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတာ”

“ဟဲ့ . . . ညည်းလိုမုဆိုးမ မဟုတ်ရင်ပြီးတာပဲလေ၊ တစ်ယောက်တ ည်းအပိုင်ယူလိုက်တော့ ညည်းမှာ မကောင်းလည်း ပေါင်းခဲ့ရတာပဲ မဟု တ်လား၊ သားသမီးတွေမွေး၊ အရွယ်မရောက်ခင်ခိုင်း စား၊ လင်တွေမ ယားတွေရကုန်၊ လင်ဆိုးမယားတဖားဖားနဲ့ ကိုယ့်ဝမ်းစာကိုယ်လည်း ရှာစားရသေး၊ လင်လည်း ပြုစုရသေး၊ သေမှ ညည်းဝဋ်ကျွတ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး လား”

ဒေါ်မိုးဝေပြောတာ မှန်နေတော့ မကြူရယ်နေသည် ။ ဒေါ်မိုးဝေနှင့် မကြူတို့ က ငယ်သူငယ် ချင်းတွေပါ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပေါင်းသင်း လာကြပေမယ့် အခြေအနေချင်းမတူတာမို့ အမြဲလိုမ တွေ့ကြဘဲ တစ်ခါ တစ်ရံမှ သာ တွေ့ဖြစ်ကြသည် ။ အရေးအကြောင်းဆိုလျှင်တော့ နှစ် ယောက်ဆုံဖြစ်ကြသည် ။ အခုလည်း ပွင့်ဖူးခိုင် ဒီလိုဖြစ်တော့ မကြူကို အကျိုးအကြောင်းတိုင်ပင်ရင်း မကြူက သူတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဒီလိုက လေးဖျက်ချပေးသည့် လက်သည် ရှိသည် ဆို၍ တူဝရီးနှစ်ယောက်လာခဲ့ကြ ခြင်းပင်။ ဒီရောက်မှ လက်သည် က မကျွမ်း ကျင်မှန်းသိကြသည် ။ ဆရာဝန်မကြီးဒေါ်နှင်းယုလှိုင်သာ မကယ်လျှင် ပွ င့်ဖူးခိုင်အသက်သေမှာ သေချာ၏။ ဒီလိုဖြစ်မှ ဆေးရုံသွားလည်း အရှက် တကွဲအကျိုးနည်းကာ မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား။

ဟူး . . . အခုမှ ပဲ သက်မမောတွေချနိုင်ကြတာ . . . ။

*